

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἱσχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περιοδὸς Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Σεπτεμβρίου 1896

Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 38

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΣΤΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 289)

Ἐν τούτοις, βελτιωθέντος τοῦ καιροῦ, οἱ ὑπῆκοι τοῦ Τσοῦ-Τσοῦκ ἤρχισαν νὰναλαμβάνουν τὰ συνήθη των ἔργα, τὴν θήρην καὶ τὴν ἀλιεῖαν. Συγχρόνως αἱ θρησκευτικαὶ τελεταί, αἱ ἐποταὶ εἶχον διακοπῇ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ μεγάλου φύχους, συνεκάλουν πάλιν τοὺς πιστοὺς, τοὺς φανατικοὺς ἐκείνους εἰδωλόλατραι, εἰς τὸ Σπήλαιον τῶν Εἰδῶλων.

Κάθε παρασκευὴν αἱ τελεταὶ αὗται προσελάμβανον μεγαλοπρεπέστερον γαρυτῆρα, διότι συνέρρεον ὅλα τὰ πλήθη τῶν ἰθαγενῶν. Φαίνεται ὅτι αἱ Παρχεσχευαὶ εἶνε αἱ Κυριακαὶ τῆς Νέας Σιβεηρίας. Τὴν Παρχεσχευὴν λοιπόν, 29 Φεβρουαρίου (τὸ ἔτος 1868 ἦτο δισεκτον) εἰς τὸ Σπήλαιον τῶν Εἰδῶλων, ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μεγάλη καὶ ἐπίσημος συνάθροισις. Τὴν παρχμονὴν, ἀρ' ἐσπέρας, ὁ Κασκαμπέλ ἤρκεσθη νὰ εἴπῃ ἀπλῶς, τὴν ὥραν ποῦ ἡτοιμάζετο νὰ κατκλιθῇ:

«Αὔριο θὰ πᾶμε ὅλοι εἰς τὸ Σπήλαιον τῶν Εἰδῶλων, μαζί μὲ τὸν φίλον μου μασ Τσοῦ-Τσοῦκ.

— Πῶς; τὸ ἀπαιτεῖς, Καῖσαρ; ἡρώτησεν ἡ Κορνηλία.

— Ναί, τὸ ἀπαιτῶ.»

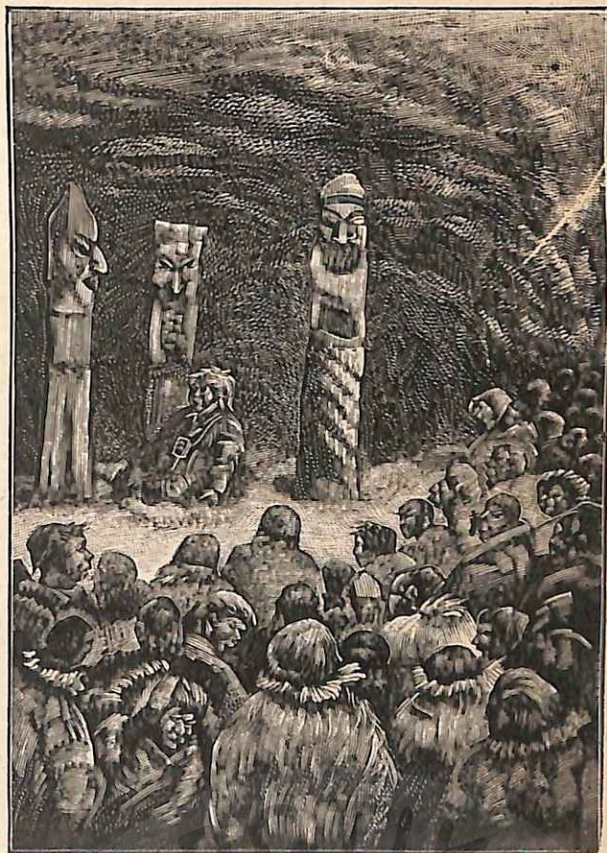
Τὶ ἐσήμεινεν ἡ πρότασις αὕτη, ἡ ὁποία ὠμοίαζε μᾶλλον μὲ διαταγὴν; Μήπως ὁ Κασκαμπέλ ἤλπιζε νὰ μαλαξῇ τὸν Ἡγεμόνα τῶν Διακχῶν, λαμβάνων μέρος εἰς τὰς εἰδωλωλατρικὰς ἱεροτελεστίας του; Βεβαίως ὁ Τσοῦ-Τσοῦκ θὰ ἐβλεπε μὲ πολλὴν του εὐχαρίστησιν, ὅτι οἱ αἰχμάλωτοί του ἐσέβοντο τοὺς θεοὺς τῆς χώρας. Ἀλλὰ νὰ τοὺς λατρεύουσιν, ν' ἀσπασθοῦν τὴν θρησκείαν τῶν ἰθαγενῶν, νὰ φθάσουν μέχρις ἀρνήσεως τῆς θρησκείας των, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ κάμψουν τὴν ἀκαμπτον ἐκείνην Μεγαλειότητα... Ἄ, ὅχι, αὐτὸ δὲν θὰ το ἐκάμνε ποτὲ ὁ Κασκαμπέλ!

Ὅπως δὴ πρὸς τὴν ἐπομένην, οἱ ἰθαγενεῖς ἀπὸ πρωίας ἦσαν εἰς κίνησιν. Καιρὸς λαμπρὸς, θερμοκρασίαι μάλιστα

δώδεκα βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν, φῶς ἀρκετὸν. Οἱ κατ' οἰκοὶ ὅλοι ἐξῆλθον ἀπὸ τὰς τρώγλας των. Ἄνδρες, γυναῖκες, γέροντες, ἔφηβοι, παιδιά, ὅλοι εἶχον περιδληθῇ τὰς ὠραιότατας των ἐνδυμασίας, ἀπὸ δέρμα φώκης ἢ ρέννου, μὲ τὰς γούνας ἀπέξω. Καὶ ἐβλεπες μίαν ἀτελείωτον παρέλασιν ἀπὸ γουνερικὰ πλούσια, μελανὰ καὶ λευκά, ἀπὸ σκούφους κεντημένους μὲ ψευδομαργαρίτας, ἀπὸ δερματίνους κεφαλοδέσμους, ἀπὸ ἐνώτια περιεργότατα, ἀπὸ βραχιόλια ἢ ἀπὸ κρίκους, περασμένους εἰς τὸν χόνδρον τῆς μύτης.

Καὶ ὅμως αὐτὰ δὲν τοῖς ἐφαίνοντο ἀρκετὰ διὰ μίαν τόσῃ ἐπίσημον τελετὴν διὰ τοῦτο μερικοὶ ἀπὸ τῶν προκρίτους τῆς πατρίδος, ἐκριναν ἀνγκαῖον νὰ κοσμηθοῦν ἐξαιρετικῶς μὲ πλουσιώτερα κοσμήματα, — μὲ τὰ πράγματα δηλαδὴ τὰ ὅποια εἶχον κλέψῃ ἀπὸ τὴν Εὐδρομον Οἰκίαν. Ἄλλοι λοιπὸν ἐφόρεσαν ὀλόκληρον σχοινοβατικὴν ἐνδυμασίαν, ἄλλοι καπέλα κ λ ο ο υ ν, ἄλλοι περικεφαλαίως θαυματοποιῶν, ἄλλοι ἐκρέμασαν ἐπάνω των τοὺς κρίκους, οἱ ὅποιοι ἐχρησίμευον εἰς τὰ γυμνάσματα τῆς ἰσορροπίας, ἄλλοι τὰς σφαῖρας καὶ τοὺς ἀλτήρας τῆς γυμναστικῆς τέλος ὁ μέγας ἀρχηγὸς Τσοῦ-Τσοῦκ, ἀνῆρτησε πομπῶδως ἐπὶ τοῦ σεπτοῦ στήθους του, ἐν ὀλόκληρον βαρόμετρον, ὡς ἂν ἦτο παρὰ στήμον κανεὼς Τάγματος, ἰδρυθέντος προσφάτως ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος τῆς Νέας Σιβεηρίας!

Ἀλλὰ καὶ τὰ ὄργανα τῆς ὀρχήστρας, τὰ ὅποια εἶχον κλέψῃ ἐπίσης, ἐκάμνον καλὰ τὸ μέρος των ἐσπαράζοντο διαρκῶς τὰ ὅσα ἀπὸ μίαν τρομακτικὴν καὶ διαβολικὴν συναυλίαν ἀπὸ κορνέτον, ἀπὸ τρομβόνιον, ἀπὸ τύμπανον καὶ ἀπὸ γρανάζαν. Ἡ Κορνηλία καθὼς καὶ τὰ τέ-

«Ἐξίρνης τῇ ἀποκρίνεται μία φωνή». (Σελ. 298, στήλ. α'.)

κνα τῆς, ἔγιναν ἔξω φρενῶν, ἀκούοντες τὰς σπαρτακτικὰς ἐκείνας κακοφωνίας. Καὶ θὰ ἐσφύριζον πολὺ εὐχαρίστως τοὺς αὐτοσχεδίους ἐκείνους μουσικούς, οἱ ὅποιοι ἐπαίζαν «σὰν φῶκες» κατὰ τὴν σεβαστὴν γνώμην τοῦ Μακρολέλεκα· ἀλλ' ὁ Κασκαμπέλ — περὶ ἔργον πρᾶγμα! — ὅχι μόνον δὲν δυσηρέστετο, ἀλλὰ καὶ ἐμεδίει ἀπὸ εὐχαρίστησιν πρὸς τὴν βάρβαρον αὐτὴν μουσικὴν, καὶ μάλιστα ἀνευφύμει καὶ ἐχειροκρότει τοὺς μουσικοὺς ἐνθουσιωδέστατα.

«Μπράβο! μπράβο! ἔλεγεν ὁλονέν. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μ' ἐκπλήττουν. Τὶ θαυμάσια ποῦ παίζουν! Ἄν ἤθελαν νὰ τοὺς πάρω εἰς τὸν θιάσόν μου, θὰ ἐχαλοῦσα κόσμον μαζί τους. Ἀ, ἔχουν μεγάλο τ ἀ λ ἄ ν!»

Ἐν τούτοις, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς ὀρ-

χίστρας, ή λιτανεία έν πομπή και πα-
ρατάξει διηυθύνετο πρὸς τοὺς ἱεροὺς
τόπους, ὅπου τὰ εἰδῶλα ἀνέμενον τὴν
λατρείαν τῶν πιστῶν. Ὁ Τσοῦ-Τσοῦκ
ἐβάζε ἐπὶ κεφαλῆς· ἀμέσως μετ'
αὐτὸν ἤρχοντο ὁ Κασκαμπέλ, ὁ κ. Σέρ-
γιος, ἡ οἰκογένεια, οἱ δύο ναῦται, ἡκο-
λούθει δὲ ὁλος ὁ λαὸς τοῦ Τουρκέφ.

Ἡ πομπή ἐσταμάτησε πρὸ τῆς εἰ-
σόδου τοῦ Σηηλαίου, εἰς τὸ βᾶθος τοῦ
ὁποῖου ἠγείροντο οἱ ξύλινοι θεοί, τὰ εἰ-
δῶλα τῶν Νεοσιθιανῶν, περιβεβλημένα
λαμπρὰ σισύρας καὶ ἑορτασίμως κε-
κοσμημένα. Πρῶτος εἰσῆλθεν ὁ Τσοῦ-
Τσοῦκ μετ' ὕψωμένους χεῖρας καὶ ἀρ' οὐ
προσεκύνησε τρεῖς, κλίνων τὴν κεφαλὴν,
ἐκάθησε σταυροποδητὴ ἐπὶ τάπητος ἀπὸ
δέρματα ρέννου, ἡλωμένου ἐπὶ τοῦ ἐ-
δάφους. Φαίνεται ὅτι οὕτω κατήμενοι
προσηύχοντο οἱ ὀπκδοὶ τῆς θρησκείας
ἐκείνης.

Ὁ κ. Σέργιος καὶ οἱ σύντροφοί του
ἐσπευσαν νὰ μιμηθοῦν τὸν ἀρχηγόν,
ὁπισθενῶν αὐτῶν εἰσῆλθε καὶ ἐκάθησεν
ὁλος ὁ λαός. Καὶ ὅταν ἔγινε βαθεῖα
σιωπὴ, ὁ Τσοῦ-Τσοῦκ μετ' ὕψους ἀγγέλου
ἱεροκήρυκος, ἀπήνθονε μίαν προσευχὴν
(ὀλίγας λέξεις, ἐκ τῶν ὁποίων τὰς μὲν
ἐψάλλε, τὰς δὲ ἐψιθύριζε,) πρὸς τὰ
τρία εἰδῶλα, τὰ ὁποῖα ἤκουον ἀπαθέ-
στατα ἐν τῇ θείᾳ τῶν μεγαλοπρεπειᾶ.

Ἐξίφνης τῷ ἀποκρίνεται μία φωνή,
— φωνὴ ἰσχυρά, μεταλλικὴ, ἀπὸ τὴν
ὁποῖαν ἀντηχεῖ τὸ σπῆλαιον ὄλον...

"Ὁ θαῦμα θαυμάσιον! Ἡ φωνὴ αὕτη
ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ σουβλερὸν ῥάμφος ἐνὸς
τῶν εἰδῶλων, τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ. Καὶ
ἰδοὺ τί λέγει ρωσιστὶ:

« Ἀνὶ σβάτιε, ἔτι ἰνοστράν-
τσι, κατόριε ἀτζάπαδαπισ-
σλί! Ζατσέμ τὴ ὕχ πογκέρ-
ζαεσσ; »

Δηλαδή:

« Ἀὐτὰ οἱ ξένοι, οἱ ὁποῖοι
ἦλθον ἀπὸ τὴν Δύσιν, εἶνε
ἱεροί. Διατὶ τοὺς κρατεῖς; »

Αἱ λέξεις αὗται, τὰς ὁποίας ἤκουσαν
καθάρτατα ὅλοι οἱ πιστοί, παρήγαγον
γενικὴν κατάπληξιν. Ἦτο ἡ πρώτη
φορὰ, καθ' ἣν οἱ θεοὶ τῆς Νέας Σιθ-
ρίας κατεδέχοντο νὰ συνομιλήσουν μετ'
τοὺς θνητοὺς λάτρεις τῶν.

Τότε δευτέρα φωνή, πλέον ἔντονος
καὶ ἰσχυρά, φωνὴ ἐπιτακτικὴ, ἐξέρχεται
ἀπὸ τὸ ῥάμφος τοῦ πρὸς τ' ἀριστερὰ
εἰδῶλου καὶ λέγει παλλομένη: (πάλιν,
ἐννοεῖται, ρωσιστὶ.)

« Σὲ διατάσσω νὰ ἐλευθε-
ρώσῃς αὐτοὺς τοὺς αἰχμα-
λώτους! Διατάσσω τὸν λαόν
σου νὰ τρέφῃ πρὸς αὐτοὺς
τὸν μεγαλῆτερον σεβασμὸν
καὶ νὰ τοὺς ἀποδώσῃ ὅλα τὰ
πράγματα, τὰ ὁποῖα τοῖς ἐ-
κλάπησαν. Διατάσσω νὰ τοὺς

διεκολλῶνθῇ εἰς Σιθρίαν
ἐπιστροφῇ! »

"Ὁχι πλέον ἐκπληξῖς, ἀλλὰ τρόμος
διεδέχθη τοὺς λόγους τούτους. Ὁ
Τσοῦ-Τσοῦκ ὠρθώθη ἐπὶ τῶν γονάτων
τὸν τρέμων, μετ' ὀφθαλμοὺς ἀπλανῆς μετ'
στόμα ἀνοικτόν, ὡς ἡλίθιος. Οἱ ἰθα-
γενεῖς ἐπίσης εἶχον ἡμικερθῇ καὶ δὲν
ἤξευραν τί νὰ κάμουν, νὰ πέσουν νὰ
προσκυνήσουν ἢ νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν.

Τέλος ἔλαβε τὸν λόγον καὶ τὸ τρίτον
εἰδῶλον, τὸ μεσαῖον. Πόσον εἶνε φο-
βερά, βροντώδης καὶ ἀπειλητικὴ ἡ φωνὴ
τοῦ! Ἰδοὺ τί λέγει, ἀπευθυνόμενον πρὸς
τὸν Τσοῦ-Τσοῦκ:

« Ἐὰν δὲν πρᾶξετε ταῦτα,
ὅταν καὶ ὁπως θέλουν οἱ ἱε-
ροὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, ἡ ὀργὴ
τοῦ Οὐρανοῦ ἐπὶ σοῦ καὶ
τοῦ Λαοῦ σου! »

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡγεμὼν καὶ ὁ-
πήκοι, ἀκίνητοι κατὰ γῆς ὡς πτώματα,
ἤσθαινον ἀγωνιώδως ἐκ τοῦ τρόμου, ἐνῶ
ὁ Κασκαμπέλ, μετὰ χεῖρας τεταμένους
ὡς ἐν προσευχῇ, τὰ ἡυχαρίσται διὰ τὴν
θεῖαν τῶν ἐπέμβασιν.

Ἄλλ' οἱ σύντροφοί του μόλις καὶ μετὰ
βίας ἐκράτουν τοὺς γέλωτα. Αὐτοὶ ἐνό-
ουν τὰ πάντα... Τὸ θαῦμα ἦτο σκηνὴ
ἀπλῆς ἐγγαστριμυθίας, τὴν ὁποίαν εἶχεν
ἐπινοήσῃ καὶ παίξει ὁ Κασκαμπέλ, ὁ
ἐφευρετικώτατος Κασκαμπέλ, ὁ ἀπαρά-
μιλλος ἐγκαστρίμυθος Κασκαμπέλ!

"Ἄλλ' τίποτε δὲν ἐχρειάζετο τῶν
διὰ νὰ μεταπεισθῶν οἱ εἰδωλολάτραι ἰ-
θαγενεῖς καὶ ὁ φανατικώτατος ἀρχηγός
τῶν. «Οἱ ξένοι οἱ ὁποῖοι ἦλθον ἀπὸ τὴν
Δύσιν— τί ὥρατος ὁ χαρακτηρισμός, ὁ ἐ-
πινοηθεὶς ὑπὸ τοῦ Κασκαμπέλ!—οἱ ξέ-
νοι, οἱ ὁποῖοι ἦλθον ἀπὸ τὴν Δύσιν
εἶνε ἱεροί... Διατὶ ὁ Τσοῦ-Τσοῦκ νὰ
τοὺς κρατῇ αἰχμαλώτους; »

"Ἄ! ὄχι! ὄχι! ὁ Τσοῦ-Τσοῦκ δὲν
τοὺς ἐκράτει πλέον... θὰ τοὺς ἀφινεν
ἐλευθέρους νὰ φύγουν, ὅταν ἤθελον, οἱ
δὲ ἰθαγενεῖς θὰ τοὺς ἐσέβοντο ἀπείρως
τοὺς ἐπισκέπτας αὐτοὺς, τοὺς τῶν εὐ-
νοουμένων ὑπὸ τοῦ Οὐρανοῦ!...

Καὶ ἐνῶ ὁ Ὅρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ, οἱ
ὁποῖοι ἠγνόουν τὴν ἐγγαστριμυθικὴν ἰδιο-
φυῖαν τοῦ Κασκαμπέλ, δὲν ἀπέκρυπτον
τὴν βαθεῖαν τῶν κατάπληξιν, ἐνθους ὁ
Μακρολέλεκας ἐπανελάμβανε:

« Τί μυαλὸ πού το ἔχει ὁ κύριός μου!
... Ὡ, τί πνεῦμα!... τί ἄνθρωπος!
ἐκτὸς ἄν... »

— Ἐκτὸς ἄν εἶνε θεός! συνεπλήρω-
σεν ἡ Κορνηλίη, ὑποκλιθεῖσα πρὸ τοῦ
συζύγου τῆς.

Τὸ παιγνίδιον ἐπαίχθη καὶ ἐπέτυχεν.
Ἐπέτυχε χάρις εἰς τὴν ἔκτακτον καὶ
ἀπαρδειγμάτιστον εὐπιστίαν τῶν ἰθα-
γενῶν τῆς Νέας Σιθιρίας. Τοῦτο εἶχε
παρατηρήσῃ ὁ Κασκαμπέλ καὶ ἐκ τούτου
συνελαβε τὴν ἰδέαν νὰ χρησιμοποίησῃ

τὴν ἐγγαστριμυθικὴν ἰδιοφυῖαν τοῦ πρὸς
κοινὴν σωτηρίαν.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι οἱ
σύντροφοί του καὶ αὐτὸς ὠδηγήθησαν
εἰς τὸ κατάλυμα τῶν μετ' ὅλων τῶν
τιμῶν, τῶν ὀρελιουμένων πρὸς ἄνθρω-
πους ἱεροῦς... Ὁ Τσοῦ-Τσοῦκ προπᾶν-
των πλήρης φόβου καὶ σεβασμοῦ, ἐφαί-
νετο πρὸς αὐτοὺς φιλοφρονέστατος καὶ
περιποιητικώτατος. Κατὰ βᾶθος ἤρ-
χισε νὰ λατρεύῃ σχεδὸν ὅσον καὶ τὰ
εἰδῶλα τὸν τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ.
Τέλος πάντων ἦτο ἀδύνατον νὰ φαντα-
σθοῦν οἱ τῶν ἀμαθεῖς κάτοικοι τοῦ
Τουρκέφ, ὅτι ἐνεπαίχθησαν ὑπὸ ἐγγα-
στρίμυθου· οὐδέ τοις ἔμειναν ἀμφιβολία
ὅτι ἡ φοβερὰ καὶ ἀπειλητικὴ ἐκείνη φωνή,
ἦτο ἡ φωνὴ τῶν θεῶν τοῦ Σηηλαίου.
Ναί, αἱ διαταγαὶ ἐκείναι ἐξῆλθον ἀπὸ
τὰ ῥάμφη των, τὰ ἄρῃνα μέχρι τῆς
στιγμῆς ἐκείνης! "Ἄλλως τε μήπως
δὲν εἶχον καὶ προηγούμενα; Μήπως καὶ
ὁ ψιττακὸς Ζάκος δὲν ὠμίλει ἐπίσης;
"Ὅ, τι λοιπὸν ἔκαμνε τὸ πτηνόν, διατὶ
δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ το κάμουν καὶ οἱ
πτηνοκέφαλοι ἐκεῖνοι θεοί;

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ κ. Σέρ-
γιος, ὁ Κασκαμπέλ, ἡ οἰκογένειά του
καὶ οἱ δύο ναῦται, τοὺς ὁποίους εἶχεν
ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ συμ-
πατριώτης των, ἤδυναντο νὰ θεωρῶνται
ὡς ἐλεύθεροι. Ὁ χειμὼν εἶχεν ἤδη προ-
χωρήσῃ καὶ ἡ θερμοκρασία ἔτεινε νὰ
γίνῃ ἀνεκτή. "Ὅθεν οἱ ναυαγοὶ ἀπεφά-
σισαν νὰ μὴ παρατείνων ἐπὶ πλέον τὴν
ἐκεῖ διαμονὴν των.

"Ὁχι ὅτι ἐφοβούντο
μήπως μεταβάλουν διαθέσεις οἱ ἰθαγε-
νεῖς—ὅ τοῦτο πλέον ἦτο ἀδύνατον!—ὁ
Τσοῦ-Τσοῦκ ἔγινεν ὁ καλλίτερος φίλος
τοῦ Κασκαμπέλ, ἦτο δὲ πρόθυμος νὰ του
γυαλίσῃ καὶ τὰ ὑποδήματα, φθάνει νὰ το
ῆθελον! Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἀρχηγὸς ἐνήρ-
γησε νὰ ποδοθεῖν ἀμέσως εἰς τοὺς κατό-
χους των ὅλα τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα
εἶχον κλέψῃ ἀπὸ τὴν Εὐδρομόν Οἰκίαν.
Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπέστρεψεν
εἰς τὸν Κασκαμπέλ τὸ βρόμμετρον, τὸ
ὁποῖον εἶχεν ἀναρτήσῃ ὡς παράσημον,
ἐφίλησε δὲ ταπεινότητα τὴν χεῖρα, τὴν
ὁποίαν κατεδέχθη νὰ τείνῃ πρὸς αὐτὸν
ὁ Κασκαμπέλ!

Τὴν 8 Μαρτίου τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα
πρὸς ἀναχώρησιν. Ὁ Κασκαμπέλ εἶχε
ζητήσῃ εἴκοσι ρέννους διὰ νὰ σύρουν
τὴν ἀμαξάν του, ὁ δὲ Τσοῦ-Τσοῦκ ἐπρο-
θυμοποιήθη νὰ τῇ παραχωρήσῃ ὁλόκλη-
ρον ἑκατοντάδην. Ὁ Κασκαμπέλ ἐπέ-
στρεψε τοὺς πλεονάζοντας ἄντ' αὐτῶν
ὁμῶς ἐζήτησε τὴν ἀναγκαίαν ποσότητα
τροφῆς διὰ τὰ εἴκοσι ζῶα, διαρκούντος
τοῦ ταξιδίου μέχρι τῆς ἀπέναντι ἀκτῆς.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ κ. Σέργιος,
ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ καὶ οἱ δύο ναῦ-
ται ἀπεχαιρέτισαν τοὺς ἰθαγενεῖς τοῦ
Τουρκέφ. Ὁλη ἡ πατριὰ παρεστάθη
κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν σεπτῶν ξέ-
νων, ἐπευχομένη εἰς αὐτοὺς καλὸν τα-
ξίδιον. Μεταξὺ τῶν πρώτων ἐσπευσεν
ὁ προσφιλεστὴς Τσοῦ-Τσοῦκ, προφανῶς καὶ
εὐχρινῶς συγκεκινημένος... ὁ Κασ-
καμπέλ ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν
ἐχαίρεται θερμῶς, προσθέσας μόνον
γαλλιστὶ:

«Γειά σου, κουτεντέ!»
Μετὰ δέκα ἡμέρας, τὴν 18 Μαρτίου,
διασχίσασα ἄνευ κόπου καὶ κινδύνων τὴν
παγωμένην θάλασσαν, τὴν μεταξὺ τοῦ
ἀρχιπελάγους καὶ τῆς ἀπέναντι ἡπείρου,
ἡ Εὐδρομόν Οἰκία ἐφθασεν αἰ-
σίως εἰς τὴν σιθιρικὴν ἀκτὴν. Μετὰ
τόσας περιπετείας καὶ κινδύνους ἀπὸ τῆς
ἐκ Πόρτ-Κλαρὰν ἀναχωρήσεως, ὁ κ.
Σέργιος καὶ οἱ σύντροφοί του μόλις τώρα
ἐπάτων τὸ ἔδαφος τῆς Ἀσίας.

(Ἐπαύει συνέχισιν)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙΘΙΟΥ

Αγόραδ' ἑνας ἔναν ἀράπην
καὶ τοῦπαν, φαίνεται,
πῶς ἀσπρος γίνεταί,
μὰ δὲν ἐφρόντισαν
νὰ τον ἀσπρίσουν.

Λοιπὸν κ' ἐκεῖνος πρῶτ' καὶ βράδυν
τὸν ἐδαπούνιζε,
τὸν ἐσυχνολόυζε
καὶ τον ἐξέπλαινε
σὲ κρύα βρύσι.

Μ' ἀντὶ νάσπριδῃ νὰ ὠμορφήνῃ,
ἀπὸ τὸ λουσίμο
ἐκρυολόγησε...
κ' ἔγινε κ' οὐ τ' οὐ τ' οὐ
πρὶν ἀσπρος γίνῃ!

Τὸν ἀράπην κ' ἂν λευκάνῃς
ἀδικὰ τὸν κόπο χάνεις.

(Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου)

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑ ΚΑΘΟΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Προχθὲς ἐγνώρισα δύο παιδιά, ἕνα
κορίτσι καὶ ἕνα ἀγόρι. Τὸ κορίτσι, ἕως
δεκατεσσάρων ἐτῶν, ὀνομάζεται Ἰριγέ-
νεια· τὸ ἀγόρι, ἕως δώδεκα ἐτῶν, ὀνο-
μάζεται Ὁρέστης. Δὲν ἤξεύρω τώρα ἂν
καὶ ὁ πατὴρ των λέγεται Ἀγαμέμνων·
ἤξεύρω μόνον ὅτι ἐμπορεῖται εἰς μίαν
πόλιν τῆς Ρωσίας, ὅπου καὶ μένει τὸν
περισσότερον καιρὸν, χωρισμένος ἀπὸ
τὰ παιδιά του, τὰ ὁποῖα μένουν ἐδῶ,
ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν ἐνὸς θεοῦ των, διὰ
νὰ σπουδάζουν. Ἡ Ἰριγένεια εἶνε μα-
θήτρια ἐσωτερικῇ ἐνὸς ἰδιωτικοῦ Παρ-

θεναγωγείου· ἐπίσης εἰς ἰδιωτικὸν Ἐκ-
παιδευτήριον φοιτᾷ καὶ ὁ Ὁρέστης.
Ἄν πηγαίνουν καλὰ εἰς τὰ μαθήματά
των, — πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον πολὺ μ' ἐν-
διαφέρει, — δὲν κατάρθωσα ἀκόμη νὰ
μάθω. Φαίνεται ὅτι το ἔχουν μουσικόν...

Ἡ Ἰριγένεια εἶνε ξανθὴ, ὕψηλὴ, γα-
λανομάτα. Ὁχι τόσο ἀπὸ τὸ ἀνάστημά
της, ὅσον ἀπὸ τοὺς τρόπους της, φαί-
νεται πολὺ μεγαλῆτέρα ἀπὸ ὅ,τι εἶνε.
Ὁ Ὁρέστης ἀπεναντίας, κοντὸς καὶ
μικροκαμμένος, πρέπει νὰ σου ὀρμισθῇ
διὰ τὰ πιστεύσῃς ὅτι εἶνε δώδεκα ἐτῶν.
Εὐμορφα παιδάκια ὁμῶς καὶ τὰ δύο,
κομψά, μ' εὐγενῇ συμπεριφορὰν καὶ μ'
ἕνα κάποιον θάρρος, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν
τα κάμνει νὰ τα χάσουν ἀπέναντι μεγα-
λῆτερων. Καὶ αὐτὸ, νὰ σας εἰπῶ, μοῦ
ἀρέσει. Κατηγορῶ τὰ αὐθάδη καὶ προ-
πετῆ παιδιά· ἀλλ' ἀποστρέφομαι καὶ τὰ
δειλὰ ἐκεῖνα, τὰ πολὺ συνισταμένα,
τὰ ὁποῖα τόσο φοβοῦνται νὰ ὁμιλήσουν
— καὶ ὅταν ἀκόμη τὰ ἐρωτᾷς ἐπιμόνως,
ὥστε νομίζεις ὅτι πάσχουν ἀπὸ βουβα-
μάραν.

"Ἄ, ὄχι, τὸ κακὸν αὐτὸ ἐλάττωμα δὲν
το ἔχουν οὔτε ἡ Ἰριγένεια, οὔτε ὁ Ὁ-
ρέστης. Εἶδεμή, πολὺ ὀλίγην εὐχαρί-
στησιν θὰ εἶχα καὶ νὰ τα γνωρίσω καὶ
νὰ συνομιλήσω μαζί των. Δι' ἄλλον λό-
γον, πολὺ διαφορετικόν, ἡ εὐχαρίστησις
τῆς πρώτης γνωριμίας μετεβλήθη εἰς
μικρὰν δυσἀρεσίαν· θὰ το ἰδῇτε ἀμέ-
σως, διότι σκοπεῖν νὰ σας τα εἰπῶ ὅλα.

"Ὅταν εἶμαι μετ' ἐμῶν, ἡ πρώτη μου
ὁμιλία, φυσικὰ, εἶνε ἡ Διάπλασις.

— Λαμβάνεις τὴν «Διάπλασιν» καὶ δι'
ρώτησά τὴν Ἰριγένεια.

Καὶ κατόπιν ἐσκέφην: «Νὰ μίαν ἐ-
ρώτησιν ὁλοσκόπου περὶ τῆς. Εἶνε δυ-
νατὸν κορίτσι τῆς ἡλικίας της καὶ τῆς
τάξεώς της νὰ μὴ λαμβάνῃ τὴν «Διά-
πλασιν»;» Ἀλλὰ ποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἀπο-
γοήτευσίς μου φαντάζεσθε, ὅταν ἤκουσα
τὴν Ἰριγένεια νὰ μοῦ λέγῃ:

— Ποῖαν «Διάπλασιν»;

— Μὰ πῶς; εἶπα· δὲν ἤξεύρεις τὴν
«Διάπλασιν» τὸ περιοδικόν που βγαίνει
διὰ τὰ παιδιά;

— Ἄ! ἔκαμε τότε ἡ Ἰριγένεια, μετ'
ὑψος ἐλαφρῶς περιφρονητικόν τὴν «Διά-
πλασιν τῶν Παίδων» λέγετε, μίαν ἐφη-
μερίδα μετ' εἰκόνας διὰ τὰ μικρὰ παιδιά;

— Πρῶτον δὲν εἶνε ἐφημερίς, ἀλλὰ
περιοδικόν· ἔπειτα δὲν εἶνε μόνον διὰ τὰ
μικρὰ παιδιά, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ μεγάλα.

— Ναί, τὸ ἤξεύρω· πολλὰ κορίτσια
εἰς τὸ Σχολεῖόν μου τὴν λαμβάνουν καὶ
ἀλλάζουν μάλιστα καὶ τὰ ὀνόματά των.
ἀλλὰ ἐγὼ τί νὰ σας πῶ! δὲν εἶμαι πλέον
παιδί, κύριε Φαίδων! Ἐγὼ εἶμαι μετ'
γὰρ ἄλῃ.

Τὴν λέξιν αὐτὴν ἡ Ἰριγένεια τὴν ἐτό-
νισεν ὅπως ἰδιαιτέρως καὶ ἐξηκολούθησε:

— Νὰ δὰ ἡ ὥρα τώρα ποῦ θὰ δια-

βάζω ἐγὼ τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων»!
— Μὲ συγχωρεῖς, δὲν το ἤξευρα ὅτι
εἶσαι μεγάλῃ εἶπα· ἐγὼ σὲ ἔκαμνα ὡς
δεκατεσσάρων ἐτῶν κορίτσι.

— Τόσῳ εἶμαι!

— Καὶ εἶσαι λοιπὸν μεγάλη;

— Βέβαια· διὰ νὰ διαβάξω ἐγὼ τώρα
ἕνα περιοδικόν που εἶνε διὰ τὰ παιδιά,
εἶμαι πολὺ μεγάλη!

— Τότε λοιπὸν τί διαβάξεις; διότι
πάντα κάτι πρέπει νὰ διαβάξῃς ἐκτὸς
τῶν βιβλίων τοῦ Σχολείου. Λαμβάνεις
τίποτε περιοδικὰ διὰ μεγάλους;

— Ναί... δηλαδὴ ὄχι... ὁ θεὸς
μου λαμβάνει μερικὰ καὶ μοῦ τα δίδει
νὰ τα διαβάξω... Ἀλλὰ ἐγὼ διατὶ νὰ
σας το κρύψω; Δὲν βρῖσκω κανένα γού-
στο· πολὺ βαρεῖα, πολὺ σοβαρὰ πράγ-
ματα. Αὐτὰ, φαίνεται, θὰ εἶνε διὰ πολὺ
πολὺ μεγάλους.

— Βλέπεις λοιπὸν; Μόνον ἡ «Διά-
πλασις τῶν Παίδων» θὰ ἦτο καλὴ διὰ
τὴν ἡλικίαν σου. Ἐκτὸς τῶν ἀναγνω-
σμάτων που δημοσιεύει κάποτε διὰ
πολύ μικρὰ παιδιά, ὅλη ἡ ἄλλη
ὕλη αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ γράφεται διὰ
παιδιά καὶ δι' ἐφήβους — καὶ μάλιστα
τόσον καλὰ, ὥστε πολλοὶ μεγαλῆτεροι
ἀδελφοὶ καὶ γονεῖς τὴν διαβάξουν εὐχα-
ρίστως. Παραδείγματός χάριν δημοσι-
εῖται ἐν μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν.
"Ε, μόνον οἱ μικροὶ διαβάξουν τὰ μυθι-
στορήματα τοῦ Βέρν;

— Ἄ, ὄχι· καὶ ὁ θεὸς μου διαβάξει
μυθιστόρημα τοῦ Βέρν!

— Νὰ λοιπὸν ποῦ εἶχες ἄδικον! Δὲν
τὴν ξεύρεις τὴν «Διάπλασιν» καὶ δι'
αὐτὸ το λέγεις· ἂν τὴν ἤξευρες, εἶμαι
βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἐδιάβαξες μετ' ἐμῶν
ἐν εὐχαρίστησιν, ὅπως τόσες χιλιάδες
ἄλλα παιδιά!

Ἡ Ἰριγένεια ἐδίστασε κάπως νὰ
παντήσῃ. Γρήγορα ὁμῶς ἐπανέστρεψε τὸ
συνειθισμένον της θάρρος καὶ μοῦ εἶπε:

— Ὁχι, ὄχι, κ. Φαίδων! Ἡ «Διά-
πλασις τῶν Παίδων» δὲν εἶνε δι' ἐμέ.
Ἐγὼ δὲν εἶμαι πλέον παιδί, καθὼς σας
εἶπα. Εἶμαι ἐγὼ τώρα διὰ νὰ διαβάξω
μύθους καὶ νὰ λύω αἰνίγματα καὶ νὰ
γράψω μετ' ὑψώσεως, ὅπως μερικὰ
συμμεθέτριά μου; Αὐτὰ δὲν εἶδα καμ-
μιὰ μεγάλη νὰ τα κάμνῃ!

— Ὁχι βέβαια! τὰ ἔκαμναν ὁμῶς
καὶ αὐτὰ ὅταν ἦσαν μικρὰ! Ἐσὺ πότε
τὰ ἔκαμνες; Εἰς ποῖαν ἡλικίαν τέλος-
πάντων ἤσουν μικρὰ καὶ ἐδιάβαξες τὴν
«Διάπλασιν»;

Φαίνεται, ὅτι ἡ Ἰριγένεια εἶχε τὴν
λαμπρὰν συνήθειαν νὰ μὴ ψεύδεται
ποτέ δι' αὐτὸ εἰς τὴν ἐρώτησιν μου κα-
τεβίβασε τὴν κεφαλὴν χωρὶς νὰ παντήσῃ.

— Ἄ! δὲν ἀπαντᾷς; τῆς εἶπα. Ποτὲ
λοιπὸν δὲν ἐδιάβαξες; ποτὲ δὲν ἔλυσες
αἰνίγματα; ποτὲ δὲν ἐγράψες μετ' ὑψώ-
σεως;... Αὐτὸ εἶνε! Καὶ ξεύρεις τί

σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι είσαι ακόμη μικρή, μικρότερα από τας μικράς που το κάμνουν; και ότι άμα το έννοήσης αυτό, άμα σου ξεκαρφωθεί ή ιδέα ότι έμεγάλωσες χωρίς να ύπηρεξες ποτέ μικρή, άμα μεγαλώσης ολίγον πραγματικώς, θα διαβάξης και σὺ τὴν «Διάπλასιν» και θα λύης αινίγματα, και θα λαμβάνης μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, και θα ἀλληλογραφῇς με ψευδώνυμον, — ἀρκεῖ νὰ ἔχῃς τὴν ἀπαιτούμενην εὐφυΐαν, διότι εἶνε περιττὸν νὰ σου εἰπω ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν εἶνε διὰ κουτὰ παιδιὰ... Ἐπειτα, ποῦ εἶνε ποῦ έμεγάλωσες; Ἐτελείωσες τὰ μαθήματά σου; έτελείωσες τὴν ἀνατροφὴν σου; έμβόηκες εἰς τὸν κόσμον; σ' ἐπῆραν τὰ χρόνια; έφώρεσες μακριὰ φουστάνια; ποῦ εἶνε; Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτε ἀπὸ αὐτά. Εἶσαι ἓνα κοριτσάκι δεκατεσ-

σάρων ἑτῶν· και θὰ ἦσουν τὸ πῶς χαριτωμένο κοριτσάκι τοῦ κόσμου, ἂν δὲν σου έπερνοῦσε ἡ ιδέα νὰ νομίζης τὸν ἑαυτὸν σου μεγάλην — δηλαδὴ μεγαλὴν τέραν ἀπὸ τὰς συνομιλήκους σου. Σέ βεβαιῶ ὅτι κωμικώτερον πρᾶγμα δὲν ὑπάρχει και ὅποιος τ' ἀκούσῃ θὰ σε περιπαίξῃ!

Τὴν στιγμήν ἐκείνην, πρὶν προφθάσῃ νὰπαντήσῃ ἡ Ἰριγένεια, εἰσῆλθε τρέχων ὁ Ὁρέστης καὶ ἠρώτησε:

— Τί τρέχει, τί τρέχει; Διατί θὰ τὴν περιπαίξουν, κύριε Φαίδων;

Εἶπα εἰς τὸν Ὁρέστην τὸ θέμα τῆς συνομιλίας μας και ἠθέλησα νὰ μάθω και τὴν ἰδικὴν του γνώμην. Ἀλλὰ πῶς ἐξηκολούθησε και πῶς έτελείωσεν ἡ συνομιλία θὰ σας εἰπω εἰς τὴν προσεχῇ ἐπιστολήν.

Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Ἐπανειλημμένως έστείλαμεν ἐπιστολάς πρὸς ἐκείνους ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας, οἱ ὅποιοι μᾶς καθυστεροῦν ἢ μᾶς καθυστεροῦσιν εἰσέτι τὴν έφετεινὴν ἢ και παλαιότερων ἑτῶν συνδρομήν.

Ὡς γνωστὸν, ἀπὸ ἐφέτος ἐφηρμώσαμεν τὸ μέτρον νὰ μὴ ἐγγράφωμεν συνδρομητὴν ἂν εὐπορησῇ τῆς συνδρομῆς του. Καὶ εἰς τὸ μέτρον τοῦτο, τὸ ὅποτον ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους θὰ ἐφαρμώσωμεν ἀκόμη γενικώτερον, ὀφείλεται κυρίως ἡ τάξις και ἡ ἀκρίβεια, μεθ' ἧς ἐκδίδονται ἐφέτος τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», διὰ τὸ ὅποτον καθημερινῶς δεχόμεθα τὰ συγχαρητήρια τῶν συνδρομητῶν και ἀναγνωστῶν μας. Ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη τὸ μέτρον τοῦτο δὲν ἦτο ἐν ἐφαρμογῇ, μᾶς ἐμειναν πολλοὶ συνδρομηταὶ ὀφείλοντες παλαιότερων ἑτῶν συνδρομάς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐξηκολούθησαμεν νὰ στέλλωμεν και τὰ ἐφετεινὰ φυλλάδια, ἕως οὗ ἠθέλωμεν συνεννοηθῇ μετ' αὐτῶν περὶ τοῦ χρέους των και κανονίσωμεν τοὺς παλαιούς λογαριασμούς μας. Πρὸς αὐτοὺς λοιπὸν ἀπετάθημεν δι' ἐπιστολῶν και πρὸς οὗτους ἀποτεινόμεθα και πάλιν διὰ τῆς γενικῆς και ἀνοικτῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς.

Πολλοί, πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν έσπευσαν φιλοτίμως νὰ μας ἀπαντήσουν και νὰ μας στείλουν τὰ ὀφειλόμενα. Ἀλλ' ὁ πόθος ἡ δὲν μας ἀπήντησαν διόλου, ἡ μας ἔδωσαν ἀπλὴν ὑπόσχεσιν μήπω ἐκπληρωθεῖσαν. Εἶνε καιρός, νομίζομεν, νὰ συναισθανθῶσι και αὐτοὶ πόσης ζημίας μᾶς γίνονται πρόξενον και πόσης ἀπωλείας χρόνον, καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν συνδρομήν των και ἀναγκάζοντες

ἡμᾶς εἰς μακρὰν και πολυδάπανον ἐπιστολογραφίαν. Βεβαίως τὸ ποσὸν τὸ ὅποτον ὀφείλει εἰς ἕκαστος εἶνε μικρὸν και ὅταν λαμβάνῃ τὴν ἐπιστολήν μας πιθανὸν νὰ λέγῃ: «Τί θὰ κάμουν τώρα τὰ 8 μου, ἡ τὰ 12 μου, ἡ τὰ 22 μου φράγκα; Εἰμπορῶ κάλλιστα νὰναβάλω τὴν πληρωμήν, χωρίς νὰ ζημιώσω τὴν «Διάπλასιν». Ἀλλ' ἂν το εἰπουν ὅλοι αὐτὲς, τί γίνεται; Πῶς θὰ συνάξωμεν τὸ ποσόν, τοῦ ὁποίου ἔχομεν ἀνάγκην διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον και ἐπιμελελημένην ἐκδοσιν τῶν φυλλαδίων; Δὲν συλλογίζονται ὅτι ἄλλους πόρους ἐκτὸς τῶν συνδρομῶν τῆς δὲν ἔχει ἡ «Διάπλασις» τὴν ὁποίαν οὔτε κυβερνητικὴ οὔτε ἰδιωτικὴ φιλοδοξία ἀρωγῇ ὑποστηρίζει, ἀλλὰ μόνον ἡ ἀγάπη και ἡ προθυμία τῶν ἀναγνωστῶν τῆς; Καὶ ἂν ἀπὸ οἰασθήποτε σκέψεις, ἀπὸ οἰονδήποτε κακὸν ὑπολογισμόν, ἡ ἀγάπη αὐτὴ δὲν ἐκδηλωθῇ και διὰ τῆς ταχείας ἀποτίσεως τῶν ὀφειλομένων, πῶς θὰ προκόψῃ και θὰ καρποφορήσῃ ἡ «Διάπλασις» ἡ παλαιόουσα νυχθημερὸν κατὰ προσκομμάτων και δαπανούσα μέγα μέρος τοῦ πολυτίμου της χρόνου πρὸς εἰσπραξίν παλαιῶν συνδρομῶν και ἀγωνιώδη ἐξοικονόμησιν τῶν πρώτων ἀναγκῶν τῆς;

Ἐλπίζομεν ὅτι αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ τελευταία φορά, καθ' ἣν ἀποτεινόμεθα πρὸς τοὺς καθυστεροῦντας και ὅτι εὐθὺς μετὰ τὴν ἀνάγκησιν τῶν ἀνωτέρων πᾶς ὀφείλων πρὸς ἡμᾶς οἰονδήποτε ποσόν, ὅσον μικρὸν και ἂν εἶνε, θὰ σπεύσῃ νὰ μᾶς το πληρώσῃ. Ἄν ὅχι ἄλλο, ἂς συλλογισθῇ ἐπὶ τέλους ὅτι εἶνε ἀδικία πρὸς τοὺς τακτικῶς πληρόνοντας τὸ νὰ δαπανώμεν ματαίως τόσον γῶρον τοῦ φύλλου πρὸς δημοσίευσιν ἀνοικτῶν ἐπιστολῶν!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΤΗΣ ΓΑΤΑΣ

Ἡ γάτα νιαουρίζει λυπητερά-λυπητερά ἀπέξω ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον.

— Τί ἔχεις, Λιλίνα μου; τὴν ἐρωτᾷ ὁ φίλος της Πιστός, ἓνας ἀγαθότατος σκύλος, ὁ ὁποῖος τὰ εἶχε καλὰ με ὅλες τὰς γάτας τοῦ σπιτιοῦ.

— Νά... ἡ μαγειρίσσα... ἀποκρίνεται κλαίουσα ἡ Λιλίνα.

— Τί σου ἔκαμε πάλι ἡ μαγειρίσσα;

— Νά, λέει πως θὰ μου σπᾶσῃ τὰ πλευρά, χί, χί, χί...

— Ἐτσι αἱ; Μὰ κάτι θὰ της ἔκαμες και σύ. Τί της ἔκαμες;

— Ἐγὼ; τίποτε! Μήπως κάμνω τίποτε, ποῦ ὅλοι τὰ ἔχουν μαζί μου; Μὲ κτυποῦν, με λέγουν κλέφτρα, με φοβερίζουν πως θὰ με πνίσουν, πῶς θὰ με σκοτώσουν, πῶς θὰ με θάψουν ζωντανή... σὰν νὰ ἔκαμνα ἐγὼ ὅλα τὰ κακὰ τοῦ κόσμου!

— Μὰ γιατί τάχα ὅλη αὐτὴ ἡ καταφορά; Πῶς δὲν τὰ βάζουν και μαζί μου; Ἀ, Λιλίνα! κάτι τρέχει!

— Ὅχι, σὲ βεβαιῶ, τίποτε... τιποτένια πράγματα!... Ἡ μαγειρίσσα πταίει· εἶνε κακὴ, γρυνιάρα, γρουσουζία! Ὅλοι οἱ ὑπηρεταὶ ἔχουν φρικτὰ παρὰ πονα ἐναντίον της και ἀπορῶ μάλιστα πῶς δὲν εὐρέθη κανεὶς ἕως τώρα νὰ τὴν ξεπαστρέψῃ, νὰ γλυτώσω κ' ἐγὼ ἀπὸ τὰ βασάνα!

— Χμ! εὐκολο σοῦ φαίνεται νὰ σκοτώσῃ κανεὶς μιὰ τόσῃ χονδρὴ μαγειρίσσα; Τί νομίζεις, πῶς εἶνε ἐσὺ ἡ ἐγὼ; εἶπεν ὁ σκύλος, πολὺ σκεπτικός.

— Οὐτε ἓνα κομματάκι ψωμί δὲν μοῦδωσε σήμερα νὰ φάγω! ὑπέλαβεν ἡ γάτα με θρηνηδὴ φωνήν. Ὅς τὰς ἄλλες ἐμοίραςε τὸ συνειθισμένον πνεμόνι καὶ ἔς ἐμένα ἔδωσε μονάχα μιὰ κλωτσία, ποῦ ἀκόμη μοῦ πονεῖ τὸ ποδαράκι μου...

— Καϊμένη Λιλίνα! σὲ λυποῦμαι μὰ τὴν ἀλήθεια! Αὐτὸ καταντᾷ σκληρότης. Ἀλλὰ τί νὰ σου πῶ! γὰ νὰ σου φέρεται ἔτσι, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν ἔχῃ και αὐτὴ τὸ λόγο της... μιὰ πρόφασιν τοῦλάχιστον... πῶς;

— Μὰ δὲν σου εἶπα ὅτι εἶνε κακὴ; Τί αἰτία θέλεις νὰ ἔχῃ ὁ κακός, διὰ νὰ βλασφήμῃ τὸν ἄλλον;... Πόσα θὰ ὑποφέρω ἀκόμη ἡ κακομῆτρα! Ὅ, τι κακὸ γίνῃ, τὰ βάζει με μένα. Τῆς σπάζουν τίποτε; ἐγὼ τὸ έσπασα; τῆς κλέβουν τίποτε; ἐγὼ τὸ κλέψα; ὅλα ἐγὼ! Μεγαλητέρα ἀδικία δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ!

Ὁ Πιστός ἐλυπήθη τὴν Λιλίαν και ἐθύμωσε πολὺ ἐναντίον τῆς μαγειρίσσης. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ πάντοτε πρὶν νὰ κάμῃ τίποτε, τὸ συλλογίζεται καλὰ, καταστέλλει τὸ κίνημα τῆς πρώτης ὀργῆς και ἐρωτᾷ πάλιν τὴν Λιλίαν σοβαρῶς:

— Μήπως συνέβη τίποτε σήμερον τὸ πρωί; ἔ;

— Κάτι λέει ἡ μαγειρίσσα... μὰ μή τὴν ἀκούς... αὐτὰ εἶνε ψεύματα, ἀπὸ τὰ συνειθισμένα της.

— Τί λέει, δηλαδή;

— Δὲν ἀξίζει κἂν τὸν κόπο νὰ ὁμιλῇ κανεὶς γὰ τέτοια μικροπράγματα. Νά, ἔκαμα κ' ἐγὼ ἓνα μικρὸ λάθος...

Ὁ Πιστός παρατηρεῖ τὴν Λιλίαν με βλέμμα τόσον ἐπιτακτικόν, ὥστε ἐκείνη ἐξακολουθεῖ χωρίς νὰ θέλῃ:

— Ἐφαγα κάτι τι... χωρίς νὰ μοῦ το δώσῃ.

— Ἀ! ἂ!

— Ναί, καλέ. Αὐτὸ ἦταν ὅλο! Ἐκεῖ ποῦ ἐκυνηγοῦσα ἓνα ποντίκι, ἀναποδογύρισα ἓνα πιάτο. Δὲν ἤξευρα τί εἶχε μέσα... στάθηκα, τὸ ἐμύρισα, τὸ ἐδοκίμασα... και ἐπειδὴ ἦταν πολὺ πολὺ εὐμορφο...

— Τὸ ἔφαγες ὅλο; ἔ;

— Θὰ το ἔτρωγα ὅλο, ἂν δὲν ἤρχετο ἐκείνην τὴν ὥραν ἡ μαγειρίσσα· ἀπεναντίας ἦμω ἀναγκάσθηκα νὰφάσω ὅλο... τὸ κεφάλι!

— Τὸ κεφάλι; τίνος κεφάλι;

— Τί περίεργος ποῦ εἶσαι, καϊμένη!

— Ἐγὼ; διόλου! Πρέπει ὅμως νὰ μάθω τίνος ἦταν αὐτὸ τὸ κεφάλι!...

— Καὶ γιατί θέλεις νὰ το μάθῃς; τί σῆσιν ἔχει αὐτό; Νά, τὸ πιάτο εἶχε ἓνα μεγάλον ψάρι ποῦ το εἶχαν ἐτοιμάσῃ με μαγιονέζα γὰ τὸ τραπέζι...

— Μπᾶ! αὐτὸ ἦτον ὅλο; εἶπεν ὁ Πιστός. Τί νὰ σου πῶ, Λιλίνα μου! Τώρα ποῦ ἔμαθα ὅλην τὴν ἱστορίαν, ἀπορῶ πῶς ἡ μαγειρίσσα δὲν σου έσπασε τὰ πλευρά ἀμέσως!

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΤΟ ΡΟΔΑΝΙ ΚΑΙ ΤΟ ΧΕΡΙ

Γνέθε τὴν κλωστή, ροδάνι, Ἀπ' τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωί. Κάθε ἦχος σου μοῦ φτάνει Σὰν τῆς μέλισσας βοή.

Τὸ χεράκι ποῦ σε κάνει Νὰ γυρνᾷς με τὴν κλωστή, Γέρνει ἐπάνω σου, ροδάνι, Καὶ μιὰ χάρι σου ζητεῖ.

Ὅμοιο δεῖξέ το μ' ἐσένα Μὲ γοργάδα χαρωπὴ. Νὰ πετᾷ κι' αὐτὸ ὀλοένα Ὑπὸ δουλειὰ ἔς τὴν προκοπή.

Κ' ἐνῶ θᾶνε σὰν τὸ κρίνο Ἀπαλώτατο λευκὸ Πλάσε το τὸ χερί ἐκεῖνο Σὰν πουλάκι ἐργατικὸ.

Νᾶνε ἄσπρο δὲν του φτάνει Καὶ νὰ δείχνεται ἀπαλά· Δὸς νὰ γνέθῃ σὰ ροδάνι Ἐργα ὥραϊα και καλά.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[AMERICANIKON MYΘISTORHMA]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 293)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'.

ΚΛΑΗΝΥΚΤΑ, ΚΥΡΙΕ ΒΑΣΕΤΕ!

Ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν σκηνήν, τὴν ὁποίαν διηγῆθημεν, ἡ λαϊδὴ Ἐνσορτ ἐκάθητο εἰς τὴν αἴθουσαν, συνομιλοῦσα μετὰ τῆς γηραιᾶς της φίλης. Ἡ φωνὴ της ἦτο ζωηρά, ἐνίοτε μάλιστα ὑψοῦτο εἰς τόνον μὴ ἐπιτρεπόμενον ἴσως μετὰξὺ προσώπων ὑψηλῆς ἀνατροφῆς.

— Ἄν μ' ἐρωτοῦσαν τότε ἐμένα, αὐτὸ δὲν θὰ ἐγίνετο· ἔλεγεν. Ἀλλὰ έσπευσαν πολὺ και τώρα μετανοοῦν.

— Φυσικά, ἀπήντησεν ἡ ἐπισκέπτρια, ἀγαποῦν περισσότερον τὸ ἰδικόν των παιδι παρ' αὐτὸ τὸ ξένον.

— Βεβαιότατα· ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον αὐτό. Το ἐβαρέθησαν πλέον αὐτὸ τὸ παιδί, γιατί δὲν ἐβγήκε καλὸ, ὅπως ἠλπίζαν. Ὅσῳ μεγαλόνει, τόσῳ φαίνεται προστυχώτερον. Ὑπὸ τὴν ἀρχή, ἐνόμισα ὅτι θὰ διορθωθῇ· ἡμουν μάλιστα διατεθειμένη κ' ἐγὼ νὰ τον ἀγαπήσω· ἀλλὰ τώρα βλέπω ὅτι εἶνε ἀδιόρθωτος και ἀνυπόφορος. Ἀγκαλὰ τί νὰ περιμένη κανεὶς ἀπὸ ἓνα παιδί ποῦ το ἀνέθρεψε μία μαῦρη! Τῆς προάλλες μοῦ εἶχε κουβαλήσῃ ἐδῶ ἓνα ἀραπάκι ποῦ το ἀγαποῦσε, λέει, πολὺ, γιατί ἦταν παιδί μιᾶς φίλης του. «Νὰ μὴ με ξεχάσετε, σὰς παρακαλῶ». (Σελ. 302, στήλ 6'.)

ἔτσι νὰ μας ξεφορτωθῇ ἀπὸ ἐδῶ μέσα. — Νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι; νὰ δραπετεύσῃ; Ὡ, ὥστε! ἀπὸ τόσα ποῦ του ἔκαμαν, αὐτὸ θὰ ἦτο ἡ ἐσχάτη ἀχαριστία! Ἐπειτα, τώρα ποῦ ἐμαθεῖς τὴν καλοπέρασιν καὶ ἔς τὴν ἡσυχίαν...

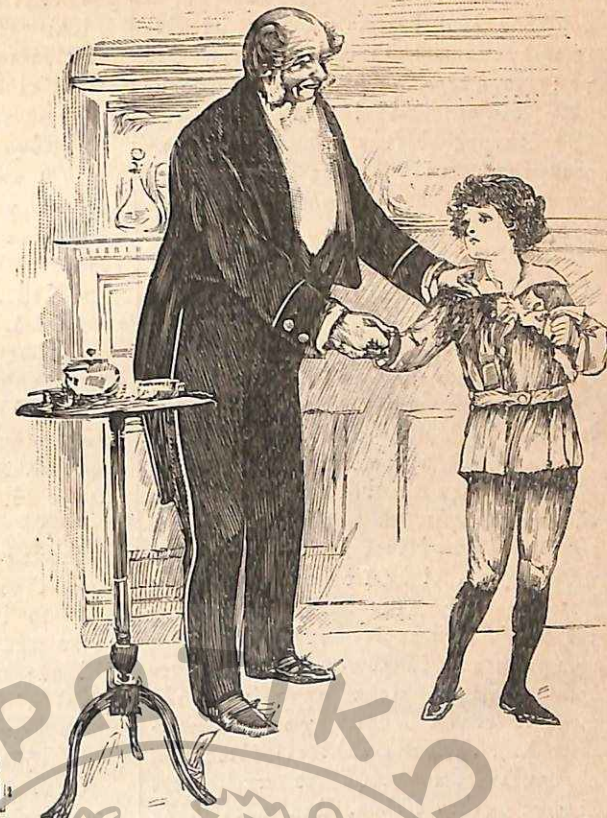
— Ἀ μπᾶ! εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ του ἀρέσῃ καλλίτερα ἡ ζωὴ τοῦ δρόμου!

— Τί κρίμα! Ἀ, ὁ Ἐδουάρδος ἔκαμε πολὺ κακὰ! Τί παράδειγμα θὰ λάβῃ τώρα ὁ καθυτὸν υἱὸς του, ποῦ του ἔδωκε ἓνα τέτοιον μεγαλητερον ἀδελφόν!

— Ἀλήθεια! ἀπήντησεν στενάχασα ἡ λαϊδὴ Ἐνσορτ. Τί κατάρρα! τώρα ποῦ θὰ ἤμουν τόσῳ εὐτυχισμένη με τὴν γέννησιν τοῦ ἐγγόνου, νὰ μὴ μ' ἀφίην νὰ χαρῶ οὐδὲ στιγμήν αὐτὸς ὁ παρείσαντος!

Ὅταν ἡ Λαϊδὴ Ἐνσορτ καὶ ἡ φίλη της ἐξῆλθεν ἐκ τῆς αἰθούσης, ἐσείσθη ἐλαφρῶς τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου καὶ προέκυψε δειλῶς ἡ ὠχρὰ μορφὴ τοῦ Φιλίππου...

Τὰ ἤκουσεν ὅλα...

Ήτο ἡδὴ εἰς τὸ παράθυρον καὶ διεσκέ-
δαζε βλέπων εἰς τὸν δρόμον, ὅταν εἰς
ἤλθον αἱ κυρίαί χωρὶς νὰ τον ἰδοῦν, καὶ
ἤρρισαν τὴν συνομιλίαν των. Ἐκείθεν
λοιπὸν ὁ Φίλιππος τὰ ἤκουσεν ὅλα, χω-
ρὶς νὰ χάσῃ οὔτε λέξιν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέ-
ρας, ἡ λαῖδη Ἐνσβορτ, ἐπιστρέφουσα
ἀπὸ μίαν ἐπίσκεψιν εἶδεν εἰς τὴν γω-
νίαν μιᾶς λεωφόρου τὸν Φίλιππον καὶ
τὸν Διλυβελ συνομιλοῦντας μὲ μεγάλην
ζωηρότητα.

— Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ, ἐσκέφθη, νὰ
ποῦ ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ φίλεις μὲ αὐτὸ
τὸ παλὴρόπαιδον! Τί νὰ του λέγῃ ἄρα
γε; Νὰ ἡ ὥρα νὰ θῇ νὰ τον ξανα-
φέρῃ ἐς τὸ σπίτι μου!

Τὸ ἑσπέραις εἰς τὴν αἴθουσαν ὅλοι πα-
ρετήρησαν ὅτι ὁ Φίλιππος ἦτο πολὺ τε-
ταραγμένος, ἡ δὲ ἐνδυμασία του εἰς με-
γάλην ἀτάξίαν.

— Πῶς ντύνεται ἔτσι αὐτὸ τὸ παιδί!
εἶπε χαμηλοφώνως πρὸς τὴν νύμφην
τῆς ἡ λαῖδη Ἐνσβορτ. Δὲν εἶνε πιά
γιὰ νὰ παρουσιάζεται ἐς τὸν σάλον. Εἶνε
ἐντροπή!

— Κ' ἐγὼ εἶμαι καταστενοχωρημένη
δι' αὐτό, ἐψιθύρουν ἡ κυρία Ἐνσβορτ.
Ἀλλὰ μήπως πταίω ἐγώ;

Δὲν διέφυγε τὸν Φίλιππον τὸ βλέμμα
τῆς ἀποστροφῆς, τὸ ὅποτον ἔρριπεν ἐπ'
αὐτοῦ ἡ λαῖδη Ἐνσβορτ, ἤκουσε δὲ καὶ
τοὺς λόγους, οἱ ὅποιοι τὸ συνάδεναν,
διότι εἶχεν ὀξύτατην ἀκοήν. Ἐκυψεν ἐπὶ
τοῦ βιβλίου, τὸ ὅποτον ἐφυλλομέτρει διὰ
νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά του... Κατόπιν
ἐκάθισεν ἡσυχά εἰς τὸ τραπέζι 'ς τὴν
συνειθισμένην του θέσιν, χωρὶς νὰ προ-
φέρῃ λέξιν. Μόνον ὁ καλὸς Βασέτος πα-
ρετήρησεν ὅτι ἀπόψε τὸ παιδίον δὲν
ἔτρωγε σχεδὸν διόλου. Διὰ τοῦτο ἔβαλε
κατὰ μέρος ἕνα πιάτον μὲ μακαρόνια καὶ
ἄλλα λιγνεύματα, λέγων: «Κάτι θὰ του
ἔκαμαν πάλι τοῦ παιδιοῦ ποῦ δὲν τρώγει.

«Ἀς τοῦ τα φυλάξω αὐτὰ νὰ τα βρῇ
ὑστερα, ὅταν θὰ πεινάσῃ.»

Τῶνδ' ἐπὶ μετὰ τὸ γεῦμα, ἐνῶ ὁ Βασέ-
τος ἐτοποθεῖται τὰ ἀργυρᾶ σκεύη εἰς τὸ
σκευοφυλάκιον, ὁ Φίλιππος εἰσῆλθεν εἰς
τὸ δωμάτιον ἡσυχῶς. Κάτι βεβαίως ἤ-
θελε νὰ εἴπῃ εἰς τὸν γηραιὸν οἰκονόμον,
ἀλλ' ἦτο τόσοσιν συγκεκλιμένος, ὥστε
δὲν ἤδυνάτο νὰ ὁμιλήσῃ. Τότε ὁ Βασέ-
τος τοῦ ἔδωκε τὸ πιάτον μὲ τὰ μακαρό-
νια ποῦ του εἶχε φυλάξῃ. Ἡ τρυφερά
αὕτη περιποίησις τοῦ γηραιοῦ του φί-
λου, εἰς τὴν ἀπελπισίαν που εὕρισκετο,
τὸν συνεκίνησεν ἀκόμη περισσώτερον, ὥστε
δὲν ἤδυνήθη πλέον νὰ κρατήσῃ τὰ δά-
κρυά του.

— Μπα! μπα! τί ἔχετε, κύριε Φί-
λιππε; γιατί κλαῖτε; ἡρώτησεν ἐκπλη-
κτος ὁ Βασέτος.

— Τίποτε, κύριε Βασέτε, τίποτε...
ἀλλὰ εἰσθε καλὸς σὲ μένα... καὶ τώρα

...ἀλλὰ βλέπω κανένα νὰ... νὰ εἶνε καλὸς
σὲ μένα, δὲν εἰμπορῶ νὰ μὴν κλαίω...
— Τὸ βλέπω πραγματικῶς... ναι.
βλέπω ὅτι δὲν σας μεταχειρίζονται ὅπως
πρῶτα... τὸ πρόσωπόν σας δὲν εἶνε πιά
γελαστό, ὁρεξὶ δὲν ἔχετε ἀπὸ τὸν καιρὸ
που ἐγεννήθητε τὸ ἄλλο παιδί... Ἀέτε
λοιπὸν νὰ μὴ σας ἀγαπᾷ πιά ὁ πατέρας
σας καὶ ἡ μητέρα σας;

— ὦ, ὅχι δὲν λέγω αὐτό! ἀπεκρίθη
τὸ παιδίον μὲ νέαν ἐκρηξίν δακρύων...
Ἀλλὰ πρέπει ν' ἀναβῶ εἰς τὸ δωμάτιόν
μου... Καλὴ νύκτα, κύριε Βασέτε!

Καὶ προχωρήσας ὀλίγα βήματα πρὸς
τὸν Βασέτον:

— Ἦθελα πολὺ, προσέθεσε, νὰ σας
σφίξω τὸ χέρι.

— Εὐχαρίστας, ἀγαπητέ μου, ἀπὴν-
τησεν ὁ καλὸς ἄνθρωπος, θλίβων θερ-
μῶς τὴν χεῖρα τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὅποτον
ὑπεμειδίσεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρύων
αὐτοῦ.

— Καί... καὶ νὰ μὴ με ξεχάσετε, σὰς
παρκαλῶ.

— Πῶς νὰ σας ξεχάσω, ἀφ' οὗ σὰς
βλέπω καθημέρα;

— Ἀλλὰ... ἂν φύγω; θὰ μέινετε
πάντα φίλος μου; θὰ λῆτε εἰς ὅσους θὰ
σας ὁμιλοῦν γιὰ μένα, ὅτι δὲν ἤμουν
κακὸ παιδί;

— Νὰ εἰσθε ἡσυχος ἀλλὰ... τί
συμβαίνει;

— Τίποτε... τίποτε... Εὐχαριστῶ,
καλὲς μου Βασέτε, σὰς εὐχαριστῶ καὶ
γιὰ τὰ μακαρόνια ποῦ μου ἐφυλάξατε,
πολὺ σὰς εὐχαριστῶ...

Καὶ μ' ἐν εὐχλωττον βλέμμα, εἰς τὸ
ὅποτον ἀνεγινώσκετο ἡ θλίψις καὶ ἡ ἀ-
γάπη, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δωματίου.

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ Βασέτος, ἐψι-
θύρισε πολὺ σκεπτικῶς:

«Πραγματικῶς ἄσχημα μεταχειρίζον-
ται τὸ παιδί. Ἀῦριο πρέπει νὰ προσπα-
θῶ νὰ τὸ παρηγορήσω.»

Παρὰ τὴν θύραν τοῦ δωματίου του, ὁ
Φίλιππος ἔρριψε περὶ αὐτὸν ἀνήσυχον
βλέμμα καὶ ἠκρασθή. «Ὅλοι εὕρι-
σκοντο ἀκόμη εἰς τὴν αἴθουσαν εἶχον
ξένους ἀπόψε ὁ θόρυβος τῶν συνομιλιῶν
καὶ τῶν γελώτων ἔφθανε μέχρις αὐτοῦ.

Κανείς δὲν τον ἐσυλλογίζετο... Εἰσῆλθε
καὶ ἐκάθησε καὶ ἀφ' οὗ ἔμεινεν ἐπ' ἐλίγον
σκεπτικῶς, ἡσέθη, ἤνοιξεν ἐν συρτάριον
καὶ ἐξῆγαγεν ἐν τεμάχιον παλαιῶ μετα-
ξωτοῦ ὑφάσματος, κοκκινολιτρίνου. Ἐνέ-
πασε μὲ αὐτὸ καὶ μ' ἐν μάλλινον περιλαί-
μιόν που εἶχε, τὸ κλωβίον τῶν παιδιῶν.

Κατόπιν ἐπῆρεν ἀπὸ τὴν ἱματιοθήκην του
ἕνα στέφανον ἀπὸ ἀμάραντα μὲ τὴν ἐ-
πιγραφὴν «εἰς τὴν μητέρα μου» καὶ τον
ἐφύλαξε μέσα εἰς ἕνα δερμάτινον σάκκον,
εἰς τὸν ὅποτον ἐφύλαττε συνήθως τὰ βιβλία
του ἐπῆρεν ἀκόμη μίαν Ἀγίαν Γραφὴν
καὶ μίαν Σύνοψιν - δῶρα τῆς Ἀντωνίας -
καὶ τα ἐφύλαξεν εἰς τὸν ἴδιον σάκκον.

Κατόπιν ἔβαλεν εἰς τὸ θυλάκιόν του τὰ
ὀλίγα χρήματα τὰ ὅποια εὕρισκοντο εἰς
τὸ συρτάριον, ἐφόρεσεν ἐν ζευγὸς χον-
δρῶν ὑποδημάτων καὶ ἐν ἐπανωφόριον
βαρὺ, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου
καὶ ἠκρασθή ἐκ νέου. Εἰς τὸν πρό-
δομον δὲν ἦτο κανείς. Ἦμπορούσε νὰ
ἐξέλθῃ χωρὶς νὰ τον ἴδουν. Μὲ τὸ ἕνα
χέρι ἐπῆρε τὸ κλωβίον, μὲ τὸ ἄλλο τὸν
σάκκον - δὲν ἔπερνε παρὰ μόνον ὅ,τι τῷ
ἀνῆκε προσωπικῶς, - καὶ ἡσύχως, μὲ με-
γάλας προφυλάξεις, τρέμων ὡς ἔνοχος
ἐγκλήματος, κατήλθε τὴν κλίμακα καὶ
εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον.

Ὁ Φίλιππος ἄφινε διὰ παντὸς τὸ μέ-
γαρον τῆς λαίδης Ἐνσβορτ, τὸ θερμὸν,
τὸ φωτισμένον, τὸ ἄνετον, καὶ παρεδίδετο
εἰς τὸ ψῆχος καὶ εἰς τὸ σκότος τοῦ ἄ-
γνώστου, ὡς μόνον σύντροφον ἔχων τὰ
παιδιά τοῦ πάτερ Ἰωσήφ!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΙ ΕΝΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΠΕΤΕΙΝΟΥ

Ἀκούτε ὁ πετεινὸς τί παραγγέλλει:
— Ἀπὸ τὸν ὕπνον τὸν γλυκὸ σὺν μέλι
ἐμπνῶτε, τῶν σπιτιῶν μικροὶ ἀγγέλοι,
γιατὶ ὁ ἥλιος πῆρε κ' ἀνατέλλει,
παιδί νὰ ἰδῇ 'ς τὰ στρώματα δὲν θέλει.

Ἐμπρὸς λοιπὸν! χαρούμενα ντυθῆτε.
χύστε νερὸ καθάριον καὶ νιθῆτε,
πάρτε τὸ χτένι, καλοχτενισθῆτε,
ἔμπρὸς 'ς τὰς εἰκόνες ταπεινὰ σταθῆτε
καὶ 'ς τὸ Θεὸ θερμὰ προσευχηθῆτε.

Κατόπι, κάθε υἱὸς καὶ θυγατέρα,
ἕνα γλυκὸ φιλάκι 'ς τὴν μητέρα,
ἄλλο γλυκὸ φιλάκι 'ς τὸν πατέρα,
κι' ἂν τύχουν κι' ἄλλοι ἄνθρωποι

[αὐτοῦ πέρα]

Εἰπέτε κ' εἰς ἐκείνους: Καλημέρα!
† Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐνῶ ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου κάμνει τὴν
προσευχὴν της, ἔρχεται διάθεσις εἰς τὸν ἀδελφόν
της νὰ της τραβῇ ὀλίγον τὴν πλεξίδα.

Καὶ ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου, διακόπτουσα
τὴν προσευχὴν της, λέγει:

— Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, Θεέ μου, νὰ πάγω
μῖαν στιγμὴν νὰ δώσω ἕνα σφάλμαρον τοῦ Κώστου
καὶ ἐπιστρέψω ἀμέσως.

Ἐστῆλθε ὑπὸ τοῦ Μῆ με Ἀποστόλου

*

*

Ὁ Ὀλυμπιονίκης μόλις ἐξύπνησεν, ἀρχίζει
νὰ κλαῖ ἀπαρηγόρητα. Τρέχει ἡ μαμὰ του.

— Τί ἔχεις, παιδί μου; τὸν ἐρωτᾷ.

— Νὰ, εἶδα ἕνα ὄνειρον.

— Γιὰ πές μου το.

— Ἦταν, λέει, ἄγαντες, καὶ ἐγώ, λέει, ἔτρεχα
ἐς τὸ Μαραθώνιον δρόμον. Καὶ ἐνίκησα, λέει, καὶ
φονάζαν, λέει: «Ζήτω ὁ Ὀλυμπιονίκης!»

— Καὶ λοιπὸν;

— Καὶ λοιπὸν, χί... χί... χί... τώρα ἐξύπνησα...
καὶ βρέθηκα... χί... χί... ψεύτικος Ὀλυμπιο-
νίκης!

Ἐστῆλθε ὑπὸ τοῦ Λέοντος τῆς Ἀφρικῆς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Σύστασις γενική: Μὴ παραλείπετε ποτὲ
νὰ σημειώσετε εἰς κάθε φύλλον χάρτου πριέ-
χον λύσεις, τὸ ὄνομά σας, τὸ ψευδώνυμόν σας
καὶ τὴν ἡλικίαν σας. Εἰς τὴν ἐξέλεξιν τῶν τε-
λευταίων Διαγωνισμῶν, ὁ Ἀναγνώστης πολλὰ φύλλα
μὲ λύσεις ἠναγκάσθη νὰ ρίψῃ εἰς τὸ καλὰθὶ ὡς
ἀνυπόγραφα, νὰ κατατάξῃ δὲ πολλοὺς, εἰ ὅποιοι
δὲν εἶχον σημειώσῃ τὴν ἡλικίαν των, εἰς τὴν
ἀνωτέραν τάξιν, ἐν ᾧ πιθανὸν νὰ διηγωνίζοντο
εἰς μικροτέρων. Τελος πάντων, οἱ σὸςδῆποτε στέλ-
λεις λύσεις χωρὶς ὄνομα καὶ ἡλικίαν, σημειούμενα
πάντοτε εἰς κάθε φύλλον χάρτου, ἀδικεῖται.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται ὅσοι μὲς στέλλουν
ἐράνους, διὰ τὸ Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν ἀπὸρων
ἐπιμελῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν (ἡ ἀντι-
στάσις τοῦ ὁποίου ἐνεθουσίασεν ὅλους τοὺς μι-
κροὺς μας φίλους), νὰ σημειώσουν πῶς ἐπιθυ-
μοῦν νὰ νάνωγραφῇ τὴν δωρεάν των: μὲ τὸ ὄνομα
ἢ μὲ τὸ ψευδώνυμόν των;

Περὶ τὸν νῆλλῆξ ψευδώνυμον, ὁ Ἀθιγγανὶς
ἀφ' οὗ μάλιστα τὸ νέον που θέλεις εἶνε ἀπλὴ
μετάφρασις τοῦ σημερινῦ.

Ἐλαβὰ τὴν φωτογραφίαν σου, Λύρα τοῦ Ἀρί-
ονος, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ σε γνωρίσουν ὅλοι οἱ
μικροὶ μου φίλοι, ὅπως τόσον ἐπιθυμοῦν. Τί χα-
ριτωμένους ἐγώ εἶμι; τὸ ἀδελφάκι σου! Νὰ μοῦ
το φιλήσῃς.

Ποῖον εἶνε πάλιν αὐτὸ τὸ Ταπεινὸν Ἰον -
μοῦ γράφει ἡ ἄλλω: «εἰ πολλὴ μετρίφρων φίλη
μου Τσουκνίδα - ποῦ ἐτόλμησε νὰ τα βάλῃ με-
ρίαν... τσουκνίδα; Εἰπέτε, σὲ παρακαλῶ, ὅτι ἡ
Τσουκνίδα ἔτρεχε νὰ εἶνε εἰρηνική ἀλλὰ καὶ νὰ
μὴν ἦτο, πάλιν δὲν θὰ κατεδέχετο νὰ τα βάλῃ
μ' ἐν ταπεινὸν λουλούδι. Διότι δὲν γνωρίζω, ἂν
ἔλθωμεν εἰς μάχην ἐκ τοῦ συστάδην, ποῖον θὰ
εἶνε τὸ ἀμυντικὸν ὄπλον ἐνδὸ: Ταπεινὸν Ἰον! Ἦ
Κολὰ, Τσουκνίδα, καλὰ!

Καὶ ἄλλοι φίλοι μου, Γερρατὲ Καλλικρα-
τίδα, μὲ εἰδοποιοῦν ὅτι τώρα ποῦ ἀρχίζουν τὰ
μαθήματα δὲ μου γράφουν σπανιότερα. Ἐγὼ
ὅμως ὑποσέτω ὅτι σὺ με ἀγαπᾷς πολὺ, θὰ εὐ-
ρίσκουν πάντοτε ὀλίγον καιρὸν διὰ νὰ μοῦ στέλ-
λουν τὰ νέα των. — Διὰ τὴν γράφεις εἰς τὸ ἴδιον
φύλλον χάρτου ἀπ' ὅλα;

«ὦ, Λύρα τοῦ Παγασίου, πόσον ὠραία ἔκα-
μες τὴν περιγραφὴν τοῦ ἑαυτοῦ σου! Ἐλθόν-
τες ὅμως νὰ προσθέτῃς ὅτι εἶσαι πνευματικῶ-
της, εἰλικρινῆς καὶ τρυφερά... Ἀμφιβάλλεις τώρα
ἢ καὶ ἡ δευτέρα φίλη σου σ' ἀγαπᾷ καὶ ἔως
περισσότερον ἀπὸ τὴν πρώτην;

Μόνον τῶν τακτικῶν μου συνεργατῶν δημο-
σιεύω μεταφράσεις, Κλέορχε Ι. Ξανάκη, μυθι-
στορήματα δὲ ὅσα ἐκλέγω ἐγὼ ἡ ἴδια.

Ποῖον φύλλον δὲν ἔλαβες, Ἐπιστήθιε φίλε
τῆς Διαπλάσεως, διὰ νὰ σοῦ τα στείλω; Ἀνα-
μένω καὶ «τὰ περισσώτερα».

Χαίρω πάρα πολὺ που ἀπεφάσισες τώρα νὰ
μου γράφῃς τακτικά, Ἰακχε Βάκχε (αὐτὸ τὸ
ψευδώνυμόν σου ἐκλέγω), σ' εὐχαριστῶ δὲ καὶ
διὰ τὸ ἔσπαθώμα, τὸ ὅποτον περιμένω ἀποτε-
λεσματικώτατον. Σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια μὲ
τὴν νέαν δ' ἐδύναται.

Ἡ ἀδελφοῦλά σου, Χιονισμένη Τυμφορσέ,
ἄς μου γράψῃ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Δουκίσσα τῶν
Ἀθηναίων. Γρήγορα ὅμως.

Ἦλθαι λοιπὸν εἰς τὸ γραφεῖον νὰ πῆρῃς τὸ
βραβεῖόν σου, Ὀλυμπιονίκην. Θὰ χαρῶ πολὺ
νὰ σε γνωρίσω καὶ προσωπικῶς.

«Ὅλα τὰ φυλλάδια στέλλονται συγχρόνως, ἀ-
γαπητὲ Φίλιππε, ἀπορῶ δὲ πῶς τὸ ἱδικόν του τὸ
λαμβάνεις μετὰ δύο ἡμέρας. Ἐκλεβὲ ἄλλο ψευ-
δώνυμον, διότι ὁλ' αὐτὰ ποῦ μου στέλλεις εἶνε
γενικά καὶ δυσπρόσιτα. — Ξεῦρε καὶ ἕνα ἄλλο;
Ἐλθόντες νὰ ὑπογράψῃς τὴν ἐπιστολήν σου
καὶ μόνον ἀπὸ τὸ γράψῃ μὲν ἐννοῶσα ὅτι ἡ ἴδι-
κή σου. Οὕτως ἡμερομηνίαν εἶχε, οὕτως τόπον
ἰθαμνῆς, οὕτως τίποτε... καὶ ὅλα εἰς τὸ ἴδιον φύλ.

λον χάρτου, ἐκτὸς τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων!
Πῶς νὰ τα ξεχωρίσω τώρα;

Ἐχόρτασε ἀπὸ διασκεδάσεις τὸ Ἀσημένιο
Κῆμα καὶ εὐχαριστεῖται πολὺ που ἀρχίζουν πιά
τὰ μαθήματα. Βύγέ του! Ἀλλὰ καὶ πῶς
νὰ μὴν εὐχαριστεῖται καὶ νὰ μὴ εἶνε ἐπιμελὲς,
ἀφ' οὗ ὡς βραβεῖον ἡ ἀδελφὴ του, ἡ ὅποια εἶνε
καλλιτέχνης, τοῦ ὑπεσχέθη νὰ με ζωγραφίσῃ εἰς
φυσικὸν μέγεθος διὰ τὸ γραφεῖόν του; ὦ, ποῖα
χαρὰ καὶ δι' ἐμὲ!

Μπα! καὶ ἡ Μαρουσιώτισσα μ' ἐζωγράφει
εἰς τὸ γραμματικὴν της. Τί εὐμορρα!

Κῆμα τοῦ Βασίλειου, ἐκεῖ ὅπου πηγαίνει δὲν
ἔχω κανένα συνδρομητήν. ὥστε φρόντισε νὰ μου
συστήσῃς μερικοὺς.

Δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, Μαθημα-
τικὲ. Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴ διαδοθῇ καὶ αὐτό.

Ἄ, Κερκυραϊκὴ Μέλισσα, θὰ σε μαλώσω!
Πῶς σοῦ ἐπέρασεν ἡ ἰδέα δι' ἐμὲ ἐνοχλοῦν αἱ
ἐπιστολαί σου; Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι με πι-
κραίνουν τοιαῦτα φράσεις;

Ἀηδὼν τῆς Λέσθου, τὸ ψευδώνυμόν σου δε-
κτὸν. Σημειώσέ μου ποῖα φυλλάδια σοῦ λεί-
πουν νὰ σοῦ τα στείλω. Ἀλλὰ τὰς λυ-
λοε νὰ τα; γράφῃς εἰς χωριστὸ χαρτί, διότι
δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψε. Δύνασαι νὰ λαμβάνῃς
μέρος εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς μου, ὅπως
κάθε συνδρομητὴς μου.

Τινάτεις Κῆπε, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου
καὶ ἀναμένω.

Πολὺ ἐπιθυμῶ κ' ἐγὼ νὰ μοῦ γράφῃς τακτι-
κά, ἀγαπητὴ μου Ναυσικᾶ. Σοῦ ἔστειλα τὸν
16 τόμον. Φιλήσέ μου τὰ ἀδελφάκια σου.

Ἀπὸ τώρα, μάλιστα, ἀπὸ τώρα ἀνένωσε
τὴν συνδρομὴν του διὰ τὸ 1897 ὁ Ἀνδρέας
Ἀργυραυτῆς. Πόσῃν ἀγάπῃ μαρτυρεῖ ἡ προ-
θυμία του!

Φαντάσου λοιπὸν τὴν χαρὰν τοῦ Τίχ-Τάχ
ποῦ ἐπῆρε πρῶτον βραβεῖον, ἀφ' οὗ ἔχάρῃς τόσο
πολὺ καὶ σὺ, Βασίλισσα τῶν Μελισσῶν, ποῦ
ἔτυχες μόνον εὐφήμου μνησας. Κ' ἐγὼ ἐλπίζω
ὅτι εἰς ἄλλον διαγωνισμόν θὰ ἐπιτύχῃς περισ-
σότερον.

Ἀρχιλοχε Πάριε, ὅταν ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθη-
νας, σὲ περιμένω, καθὼς μου ὑπόσχασαι, εἰς
τὸ γραφεῖόν μου.

Πολὺ ἔξυπνον τὸ γράμμα σου, Τρικυμῶδη
Μαλέα. Ἀλλὰ ἂν θέλῃς καὶ καλὰ νὰ περάσῃς
τὴν Μέδουσαν, στείλει μοι κανὲν ἄλλο της ἀνέκ-
δοτον, διότι αὐτὸ εἰμπορεῖ μὲν νὰ εἶνε αὐθεν-
τικόν, ἀλλ' ὅχι τόσο νόστιμον.

Μεγάλα, βλέπω, προτερήματα ἔχει ἡ Φλόξ,
ἀγαπητὴ μου Παχὺ Τσίρε. Τί κρίμα νὰ μὴ δι-
οργανίζωνται εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας
καὶ ἔξω!

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸν νέον συνδρομη-
τήν, Φοῖβε Ἀπολλών. Σὲ εἰδοποιῶ ὅμως ὅτι
δὲν ἐπέρασεν ἀκόμη ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου.

Ἡ Χιονισμένη Ὀδησσοῦς, (δέχομαι τὸ ψευ-
δώνυμόν της) μοῦ γράφει ὅτι θὰ εἶνε συνδρομη-
τὴν, Φοῖβε Ἀπολλών. Σὲ εἰδοποιῶ ὅμως ὅτι
δὲν ἐπέρασεν ἀκόμη ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου.

Ἡ Χιονισμένη Ὀδησσοῦς, (δέχομαι τὸ ψευ-
δώνυμόν της) μοῦ γράφει ὅτι θὰ εἶνε συνδρομη-
τὴν, Φοῖβε Ἀπολλών. Σὲ εἰδοποιῶ ὅμως ὅτι
δὲν ἐπέρασεν ἀκόμη ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου.

Χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλὰ, Ἀθηναίς
Ὁρασιτάτη ἡ περιγραφή σου τῆς τελετῆς τῆς
ἐνδύσεως τῶν μαθητῶν εἰς τὸ Ἀρσάκειον.

Ἦλθαι λοιπὸν εἰς τὸ γραφεῖον νὰ πῆρῃς τὸ
βραβεῖόν σου, Ὀλυμπιονίκ

τα· ἡ Ἀθὼν τῆς Λέσθου τὸν Οὐρανὸν τῆς Μυτιλήνης· ὁ Τινάρεϊος Κῆπος τὸ Ταπεινὸν Ἴον· ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων τὴν Ἀθηναίαν· Ἀροῖξιν, τὴν Χρυσὴν Ἀμμονιδίαν καὶ τὴν Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου (καὶ ἄλλη φορὰ, λέγει, νὰ προσέχῃ νὰ μὴ τὴν γελῶν ἔσται)· ἡ Χρυσὴ Προχὴ τὴν Χρυσὴν Ἀμμονιδίαν καὶ τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτέχριν (ὡς ζητεῖ τὰ ὀνόματα)· ἡ Χιονομένη Ὀδησσὸς τὴν Λευκὴν Περιστερὰν καὶ τὴν Νηρηίδα τοῦ Εὐρώτα· ἡ Μέδουσα τὴν Δάφνην (τὴν ὅποιαν γνωρίζει). — Ἡ Ὀραία Κέρκυρα ἀπορεῖ πῶς ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων, ἀπ' οὗ ἤρνηθη νὰ τῷ εἴπῃ τὸν ὄνομα του, ἐξακολουθεῖ τὰς φιλοφρονήσεις του· ἀσπάζεται δὲ τὴν Πουήτριαν Σαπφώ· ὁ Δὸρ Κιχώτης τὸν Κομφουάριον (ἀλλὰ διατὶ νὰ μὴ λεγῇ τοῦλάχιστον τὰ ῥήματα του ;)· ὁ Λέων τῆς Ἀφρικῆς τὸν Λεοντόκαρδον Λεωνίδα· ἡ Κοραλλογενὴς Νῆσος τὸν Ναστραδδὶν Χόντζαν καὶ τὴν Χρυσὴν Ἀμμονιδίαν. ἡς ζητεῖ τὸν ὄνομα. — Ὁ Καρχαρία τοῦ Φαλήρου παρκαλεῖ τὸν Χριστοφόρον Κολόμβον νὰ μὴ ἀνησυχῇ περὶ τῆς Μαρίδας τοῦ Φαλήρου, διότι αὐτὸς ἀναλαμβάνει τὴν προστασίαν τῆς. Ἐάν δὲ ὁ Χαλασμός Κόσμου μεταβίβῃ χάριν λουτρῶν εἰς τὸ Φάληρον, τὸν συμβουλεύει πρὸς σωτηρίαν του νὰ μὴ ἀπομακρυνεταί ποτὶ... — Ὁ Ὀλυμπιονίκης λυπεῖται πολὺ διὰ τὸ γακόν, τὸ ὅποσον ἔκαμεν εἰς τὴν Ἀττικὴν Νύκτα· ἀλλὰ μήπως τὸ ἤθελε ; — Ἡ Ἀττικὴ Νύξ ἐξαφανισμένη πλέον, ἀποχαιρετᾷ ὁλοῦς καὶ ὅλας καί. ὅθ' αὐτὸς περὶ με! — Ὁ Τίχ-Τάχ δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομα του εἰς τὸν Δὸρ Κιχώτην, τὸν ἀγαπητόν του· ἀλλ' ὅς βεβαιωθῇ ὅτι τὸν γορρίζει κάλλιστα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλινι στέλλει. ἡ Διάπλασις εἰς τοὺς φίλους τῆς Μινώταυρον (δεκτὸν τὸ νέον ψευδώνυμον) Χρυσὴν Βροχίαν, Μὴ με λησμονεῖ, Ἑλληνίδα Καλλιτέχριν, Παραδείσιον Πετηνόν, Ἦονχο Ἀεράκι, Θησέα, Ἐσπερινὴν Γαλήνην, Χρυσόκερον Ἐλαφόν, Χρυσάετον καὶ ἀδελφούς, Σοφὸν Πιτταχόν, Νικόλαον Κιτσιάνην, Μοῦρτζοφίον, μικρὰν

Μεταξούλιν (τὴν ὅποιαν ἀσπάζεται καὶ ὁ θεὸς τῆς) Ἑλληνικὴν Σημαίαν, (τὰ φύλλα ἐστάλησαν) Γελόεσσαρ Φύσιν, Ναστραδδὶν Χόντζαν κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 21 Ὀκτωβρίου.

502. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερον ἐπίσης· τὸ ὅλον ἔς τῆς Γαλλίας· τὰς πόλεις θάπαντήσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλέρρου Χιλιδόνος

503. Λεξιγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε ῥῆμα, τὸ δεύτερόν μου γράμμα· καὶ μιὰ θεὰ ἀρχαία γεννᾶται ἐν τῷ ἄμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλέρρου Χιλιδόνος

504. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι νησί ἐπίσημον χωρὶς λαὸν ἂν μείνω, ἂν ἀλλάγῃ ἡ κεφαλὴ μιὰ θεὰ γίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζαχαρίας Μακρή

505. Ἀναγραμματισμός.

Ἐν δένδρῳ εὐώδες, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσης.

Ἀθροισμα λαῶν ἄγριων, ἂν με ἀναγραμματίσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παναγιώτου Π. Πετρίτου

506. Λένεγμα δημῶδες.

Χίλιοι πάνες κ' ἔρχονται, καὶ συναπαντῶνται τοὺς λύνουν τὰ κορμάκια των, κ' ἀλλάζει τὸν ὄνομά τους.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζιζανίου

507-508. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ Ὀφίς δι' 8 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ Πύθων.

2. Ὁ Ἀγὼν δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Πάλη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πέτρου Σκανδάλου

509. Κλιμακωτόν.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροῖδαι γραμμάτων ὥστε εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος νὰ ἀναγινώσκεται ὅρος τῆς Ἑλλάδος, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν εἶδος φυτοῦ, εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα ἐπὶ ῥημα χρόνιόν, εἰς τὴν μεσαίαν ὅρος, καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην πρόβες.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίχ Τάχ

510-514. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσιν ἄλλας τῶν λέξεων : Ἡρεμος, ἀσκή, ἄπτω, χίσα, ὀκτά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τζι-Τζι Μπούμ-Μπούμ

515. Τριπλὴ ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα πελάγους, τὰ δευτέρα ἀντιστροφῶς ἀναγινωσκόμενα τὸ ὄνομα μέρους τῆς Τουρκίας, καὶ τὰ τρίτα τὸνομα ποταμοῦ τῆς Ἑλλάδος :

1. Ἡπειρος. 2. Σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους. 3. Εἶδος αἰνίγματος. 4. Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 5. Ἀπαρέμφατον ἀνωμάλου ῥήματος. 6. Ἀντωνυμία. 7. Πετηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Πολιμιστοῦ

516. Λογοπαίγνιον.

Κατὰ τί ὁμοιάζει ὁ τὸ φρούριον παραδίδων στρατηγὸς μὲ τὸν δανείζοντα χρήματα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 10 Αὐγούστου 1896

410. Κουκουβάγια, (κούκου,βάγια). — 411. Δάρισσα, (Δ-ρίς-Δ). — 412. — Ὁ πετεινός. — 413. Θεσσαλονίκη, (Θεσσαλῶν οἶκος).

414. I Δ Σ — 415. 1. Ἄλμα,

Ο Π Ο ἄλλα, ἄλας, ἄλλος, ὅλος,

Υ Ε Ω ὅλος, ὅμοιος, ὁμός. 2.

Δ Ε Λ Φ Ο Σ Ἐποψ, ἔπος, ἔλος, ὅλος

Ε Λ Ι ὅρος, κόρος, Κύρος Κύρ

Χ Η Ο νος, Κύκνος. — 416.

Δ Σ Σ 421. Ἡ ἀντικατάστασις

γίνεται διὰ τοῦ γράμματος Ο: ὅλος, νόμος.

ἔρκος, ὅρκος, ἄξιος, κόθορνος. — 422 — 425

1. Μέτσονος. 2. Χαλέπιον. 3. Ποδγορίσα.

4. Ἀλεξινάς. — 426. ΛΙΝΟΣ, ΕΛΕΝΗ

ΚΑΡΙΑ. 1. ΛΕΑίνα. 2. ΙΑΙον. 3. ΝΕΡων.

4. ΟΝΑρος, 5. ΣΗΚουάνας. — 427. Κίλλιον,

ἐμπεσεῖν εἰς κόρακας, παρὰ εἰς κόλακας.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 24, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἑξῆς :

Α'. — Πρὸς δραχμὴν 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθῆναις, δραχ. 1, 10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθεροι· ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπόμενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» : 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 13ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλοῦμενοι καὶ χωριστὰ ἑκάστος.

Β'. — Πρὸς φρ. 2, 50 ἑκάστος πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι 6 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» : 4ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Παραγγεῖλαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς διητημένης πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδόστην τῆς «Διαπλάσεως» Ὀδὸς Αἰγίου 119—Εἰς ΑΘΗΝΑΣ.

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀφρόνως εἰκονογραφημένους τούτους τόμους (ὧν ἑκάστος εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων, ἀποτελῶν αὐτατελὲς βιβλίον) ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, τερπνῆς καὶ μορφωτικῆς αὐτῶν ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἑξῆς διδακτικὰ καὶ ἐπαγωγότα ἠθικὰ μυθιστορήματα :

Εἰς τοὺς τόμους τῆς ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ Τρεῖς μικροὶ Σωματοφυλάκες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βρόχο; τῶν Γλῶρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς Ἡρώς, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμά, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερβάτιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διεταῖς Διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος ἐν τῷ 17 καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20. — Ἡ Ἀδελφούλα μου ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι, ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς Λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνας, ἐν τῷ 23, 24.

Εἰς τοὺς τόμους τῆς ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἐν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894) : — α'.) Ἡ Πριγκίπισσα Ροζάλα. — β'.) Τὰ Παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωπάρ. — γ'.) Ὁ Μικρὸς Κόμης. Ἐν τῷ 2ῳ τόμῳ, (1895) : — α'.) Ἐν Οἰκογενεῖα. — β'.) Οἱ Τέσσαρες ἀδελφοί. — γ'.) Μαύρη καὶ Ἀσπρὸς.